

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 10C/74/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712202696
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Minková
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2012:6712202696.3

Uznesenie

Okresný súd Zvolen v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, proti odporkyni L. V., rod. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom vo K., Z..Č.. O. H.. L., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778, so sídlom v Prešove, Važecká 16, zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom v Lučenci, J. Kráľa 5/A, o zaplatenie 1.342,62 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd konanie o návrhu navrhovateľa voči odporkyni **z a s t a v u j e .**

Súd odporkyni náhradu trov konania voči navrhovateľovi **n e p r i z n á v a .**

Súd vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania voči navrhovateľovi **n e p r i z n á v a .**

Navrhovateľovi súd **v r a c i a** krátený súdny poplatok za podanie návrhu na súd v sume 73,87 Eur po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia prostredníctvom Daňového úradu Bratislava.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom, doručeným tunajšiemu súdu dňa 21.02.2012, domáhal rozhodnutia súdu, ktorým by zaviazal odporkyňu zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.342,62 Eur spolu s príslušenstvom a náhradou trov súdneho konania.

Dňa 24.02.2012 Okresný súd Zvolen vydal v uvedenej veci platobný rozkaz č.k. 26Ro/33/2012-24. Uvedený platobný rozkaz bol uznesením tunajšieho súdu č.k. 26Ro/33/2012-38 zo dňa 06.07.2012 zrušený v plnom rozsahu, nakoľko sa ho nepodarilo doručiť odporkyni do vlastných rúk.

Dňa 14.09.2012 bolo tunajšiemu súdu doručené podanie, ktorým do konania vstúpil vedľajší účastník na strane odporcu.

Dňa 02.10.2012 navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručil súdu podanie, v ktorom uviedol, že svoj návrh berie v celom rozsahu späť a žiada konanie zastaviť.

Podľa § 96 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“), navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví.

Podľa § 96 ods. 2 O.s.p., súd konanie nezastaví, ak odporca so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí; v takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní.

Podľa § 96 ods. 3 O.s.p., nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu nie je účinný, ak dôjde k späťvzatiu návrhu skôr, než sa začalo pojednávanie, alebo ak ide o späťvzatie návrhu na rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je. V takomto prípade súd rozhodne o zastavení konania do 30 dní od späťvzatia návrhu.

Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci vzal navrhovateľ návrh voči odporcovi v celom rozsahu späť skôr, než sa začalo pojednávanie, súd konanie zastavil podľa citovaných zákonných ustanovení bez skúmania postoja odporcu k späťvzatiu návrhu, keďže jeho prípadný nesúhlas z akýchkoľvek dôvodov by bol v zmysle § 96 ods. 3 O.s.p. bez právneho významu.

Podľa § 146 ods. 2 O.s.p., ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

V prejednávanej veci súd skúmal dôvodnosť podaného návrhu a zistil, že k zastaveniu konania došlo na podnet navrhovateľa. V tejto súvislosti tunajší súd poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Obo 183/92 z 27.10.1992. Ak navrhovateľ vezme návrh späť a nejde o prípad podľa § 146 ods. 2 druhá veta O.s.p., z procesného hľadiska zásadne platí, že zaviniť zastavenie konania. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 146 ods. 2 prvá veta, nakoľko však odporkyňa v konaní žiadne trovy nevznikli, resp. si odporkyňa ani žiadnu náhradu trov konania neuplatnila, súd o ich náhrade rozhodol tak, že náhradu trov konania odporkyňa voči navrhovateľovi nepriznal.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p., v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Podľa § 137 O.s.p., trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov, včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 25 ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z., o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len ZOS), združenie môže podať návrh na začatie konania na správnom orgáne alebo na súde vo veci ochrany práv spotrebiteľov alebo môže byť účastníkom konania, ak sú takéto ciele hlavnou náplňou jeho činnosti.

Podľa ods. 2 cit. ustanovenia, združenie podľa odseku 1 môže na základe plnomocenstva zastupovať spotrebiteľa v konaniach pred štátnymi orgánmi o uplatňovaní jeho práv vrátane náhrady ujmy spôsobenej porušením práv spotrebiteľa.

V posudzovanej veci v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami vstúpilo do konania občianske združenie na ochranu práv spotrebiteľa ako vedľajší účastník, pričom splnomocnilo na zastupovanie seba samého v súdnom konaní advokáta. Jediným úkonom vedľajšieho účastníka v predmetnom súdnom konaní je jeho samotný vstup do konania, v ktorom žiada o doručenie návrhu na začatie konania a príloh k nemu. Zároveň si vedľajší účastník priamo v tomto podaní uplatňuje priznanie náhrady trov konania.

Nárok advokáta na odmenu za úkony právnej služby vymenované vo vyhláske MS SR č. 655/2004 Z.z. podľa názoru súdu nie je možné stotožniť s právom (úspešného) účastníka konania na náhradu trov konania v tom zmysle, že (úspešný) účastník konania má vždy a za každých okolností právo na náhradu trov za všetky úkony advokáta, ktoré je možné podradiť pod niektorý úkon uvedený v § 14 vyhlášky. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania totiž súd v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. posudzuje účelnosť jednotlivých úkonov advokáta v konaní, pričom môže dôjsť k záveru, že napriek tomu, že daný úkon v zmysle vyhlášky advokát skutočne vykonal, súd takýto úkon nebude považovať za účelný pre uplatňovanie a bránenie práva účastníka a následne účastníkovi neprizná náhradu trov za tento úkon. Inak povedané, Občiansky súdny poriadok ponecháva otázky trov konania, vrátane posúdenia ich účelnosti, úvahe súdov, a tie v jednotlivých prípadoch prihliadajú ku konkrétnym okolnostiam prípadu. Súd zastáva názor, že nie je možné všeobecne ustáliť, že trovy právneho zastúpenia advokátom sú vždy trovami potrebnými na účelne uplatňovanie a bránenie práva. Takýto záver nemá oporu nielen v jazykovom výklade ust. § 142 ods. 1 O.s.p., ale ani pomocou iných interpretačných metód nie je možné korektne uviesť presvedčivé argumenty pre právny názor vynímajúci trovy spojené so zastupovaním advokátom z posúdenia toho, či boli potrebné k účelnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva, alebo neboli. Samotnou výškou nákladov spojených so zastupovaním advokátom je možné sa zaoberať až potom, ako súd dospeje k záveru, že ide o trovy účelne vynaložené. Tam, kde náklady spojené so zastupovaním advokátom nebude možné považovať za potrebné k účelnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva, nemôže súd ich náhradu vôbec priznať, a nemá teda ani zmysel o ich prípadnej výške uvažovať.

Súd sa teda najprv zamerl na skúmanie toho, či trovy vedľajšieho účastníka, ktoré vynaložil na svoje zastúpenie advokátom, boli trovami účelne vynaloženými v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Vedľajší účastník je občianskym združením, založeným za účelom ochrany práv spotrebiteľa, pričom táto jeho ochranná činnosť musí byť slovami zákona (§ 25 ods. 1 ZOS) „hlavnou náplňou jeho činnosti“ v prípade, že chce takéto združenie využiť možnosť danú ust. § 93 ods. 2 O.s.p. - vstúpiť do súdneho konania ako vedľajší účastník. Pri tomto type vedľajšieho účastníctva je zároveň zrejماً legislatívna favorizácia spočívajúca v okolnosti, že nie je nutné skúmať a preukazovať právny záujem takéhoto združenia na výsledku sporu. Tento dôsledok a zmysel právnej úpravy § 93 ods. 2 O.s.p. je zrejماً aj z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z.z., ktorým bol celý inštitút zavedený. V rovnakom čase však bol novelizovaný aj ZOS, kam bol doplnený súčasný § 25 ods. 2, umožňujúci takémuto združeniu na základe plnomocenstva zastupovať účastníka v konaniach pred štátnymi orgánmi. Súd si je vedomý, že v posudzovanej veci nejde o tento prípad, keďže odporca neudelil vedľajšiemu účastníkovi plnomocenstvo na zastupovanie, z obsahu spisu je dokonca pravdepodobné, že odporca ako hlavný účastník konania do dnešného dňa nemá ani vedomosť o vstupe vedľajšieho účastníka do konania. Naznačená novelizácia ZOS, predovšetkým však dôvodová správa k nej (obsiahnutá v uznesení Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre hospodársku politiku zo dňa 02.09.2008) podľa názoru súdu výstižne ilustruje úmysel zákonodarcu ohľadom účelu a fungovania celého inštitútu vedľajšieho účastníctva v podobe občianskych združení, založených na ochranu práv spotrebiteľa, kedy sa v uvedenej dôvodovej správe uvádza, že „spotrebiteľské organizácie, ktoré zastupujú záujmy spotrebiteľov, majú snahu byť aj zástupcami v súdnom alebo správnom konaní, už aj vzhľadom na to, že sú na to odborne pripravené“. Súd zastáva názor, že uvedené združenia z podstaty svojej existencie musia byť schopné sami poskytnúť spotrebiteľovi potrebnú právnu pomoc v konaniach pred štátnymi orgánmi. Ak nie sú schopné takúto kvalifikovanú pomoc spotrebiteľom poskytovať a musia sa sami dať zastúpiť advokátom, naskytuje sa nielen otázka zmyslu ich existencie, ale v prvom rade zmyslu existencie hore uvedenej dosiaľ platnej právnej úpravy. Jednotlivé právne normy je nutné vykladať so zreteľom na právny poriadok ako celok a na všetky vzájomné súvislosti.

Ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p. dáva významné procesné právo presne vymedzenej skupine subjektov, ktorými sú združenia, ktorých hlavnou náplňou činnosti je ochrana práv spotrebiteľa. Ak by súd pripustil účelnosť zastúpenia takéhoto združenia advokátom, naskytuje sa otázka, prečo nemôže mať rovnaké procesné právo aj ľubovoľné iné občianske združenie, ktoré by tiež využilo svoje právo na právnu pomoc, splnomocnilo by na svoje zastupovanie advokáta a chcelo by brániť práva spotrebiteľa v súdnom konaní. Súd nevidí jediný rozdiel v efektívnosti bránenia práv spotrebiteľa rôznymi typmi občianskych združení, ktoré by v konkrétnom súdnom konaní aj tak zastupoval advokát. Spomínané ustanovenie O.s.p. však umožňuje vstup do konania ako vedľajšiemu účastníkovi len jednému konkrétnemu typu združenia. Keby súd považoval trovy občianskeho združenia založeného s cieľom ochrany práv spotrebiteľa, vynaložené na zastupovanie advokátom v konaní, kde toto združenie naplnia svoj vlastné poslanie, za účelne vynaložené, mohlo by to viesť nielen k absurdným, ale v určitých prípadoch aj k protiústavným dôsledkom, konkrétne porušeniu ústavne zaručeného princípu rovnosti subjektov práva. Za takéto subjekty súd pokladá na jednej strane občianske združenie na ochranu práv spotrebiteľa a na druhej strane akékoľvek iné občianske združenie. Čisto formálny gramatický výklad príslušných zákonných ustanovení, podľa ktorého takéto združenie má nárok na náhradu trov právneho zastúpenia advokátom, pretože mu nič nezakazuje advokáta splnomocniť na svoje zastupovanie v súdnom konaní, musí v takýchto prípadoch ustúpiť pokročilejším metódam výkladu, predovšetkým teleologickému, ktorý akcentuje zmysel a účel príslušných právnych noriem. Nemôže existovať a neexistuje relevantný rozdiel v ochrane práv spotrebiteľa v súdnom konaní, v ktorom by na jeho podporu vystupovalo ako vedľajší účastník združenie na ochranu práv spotrebiteľa alebo ľubovoľné iné občianske združenie za predpokladu, že takýto vedľajší účastník je zastúpený advokátom. Právnu pomoc spotrebiteľom teda fakticky poskytuje advokát a nie občianske združenie, u ktorého má byť táto činnosť hlavným poslaním, čo dokonca vyžaduje zákon v ust. § 25 ods. 1 písm. a) ZOS. Skutočnosť, že uvedenému „ľubovoľnému inému“ združeniu však zákon neumožňuje vstúpiť do súdneho konania bez toho, aby muselo preukazovať svoj právny záujem na výsledku sporu, by zakladala neodôvodnenú nerovnosť medzi v podstate totožnými subjektami práva. Túto nerovnosť je však možné, v súlade s povinnosťou všeobecných súdov vykladať právo ústavne konformne, preklenúť a rozumne odôvodniť jedine tým, že občianske združenie na ochranu spotrebiteľa je schopné toto svoje poslanie plniť a za tým účelom do konania vstúpi. Ak na plnenie tohto svojho poslania potrebuje pomoc advokáta, nie je možné na to vynaložené náklady považovať za účelné v tom zmysle, ako túto účelnosť procesne chápe ust. § 142 ods. 1 O.s.p.

Na doplnenie súd považuje za podstatné uviesť, že vyššie uvedenou argumentáciou v žiadnom prípade nepopiera ústavne zaručené právo vedľajšieho účastníka na právnu pomoc, spočívajúcu aj v práve na zastupovanie advokátom. Trovy s týmto vynaložené však súd z uvedených dôvodov nemôže považovať za účelné pre uplatňovanie alebo bránenie práva. Pritom je irelevantný meritórny výsledok konkrétneho súdneho konania, kde aj v posudzovanom prípade je z obsahu spisu zrejmé, že navrhovateľ vzal návrh späť potom, ako sa dozvedel o vstupe vedľajšieho účastníka do konania. Podstatným kontextom je jedine okolnosť, že v konaní ako vedľajší účastník vystupuje občianske združenie, ktorého hlavnou náplňou činnosti je ochrana práv spotrebiteľa a v takomto prípade nemožno vedľajšiemu účastníkovi priznať náhradu trov za zastúpenie advokátom z dôvodu ich neúčelnosti. Ak ust. § 137 O.s.p. zaraďuje medzi trovy konania náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, už z púheho gramatického výkladu je zrejmé, že sa jedná primárne o trovy, ktoré takejto právnickej osobe vzniknú v súvislosti s tým, že sama na základe plnomocenstva zastupuje hlavného účastníka konania tak, ako s týmto postupom počíta ust. § 25 ods. 2 ZOS. Je však potrebné ustáliť, že sa nejedná len o takéto trovy, ale môže sa jednať o akékoľvek iné trovy, ktoré uvedená právnická osoba vynaloží. To však nič nemení na skutočnosti, že tak ako každé iné trovy konania, aj akékoľvek trovy takejto právnickej osoby, musia predtým, ako súd prizná ich náhradu, úspešne prejsť posúdením ich účelnosti vo vzťahu k uplatňovaniu alebo bráneniu práva (§ 142 ods. 1 O.s.p.). Uvedené vychádza z ustálenej doktríny civilného procesu, ktorá dôsledne odlišuje inštitúty trov konania, platenia trov konania a náhrady trov konania.

Rovnako súd cíti potrebu vyjadriť sa k veci aj v súvislosti s ústavne zaručenou slobodou združovania. Opäť súd nevidí žiadne, ani potenciálne porušenie tohto práva v posudzovanej veci. Občianske združenia založené za účelom ochrany práv spotrebiteľa môžu zakladať a následne byť ich členmi akékoľvek osoby bez toho, aby sa vyžadovalo právnické vzdelanie alebo nejaký druh kvalifikácie. Rozhodujúca je však skutočnosť, že občianske združenie je právnickou osobou, ktorá je samostatným

subjektom práva, oddeleným od svojich členov. Pre uplatnenie procesného oprávnenia v § 93 ods. 2 O.s.p. je nutné, aby hlavnou náplňou činnosti združenia bola ochrana práv spotrebiteľov. Konkrétne prostriedky a spôsoby naplnenia tohto cieľa si musí dané združenie voliť samo a nepochybne nimi môžu byť konzultácie s advokátmi, ktorí nie sú členmi združenia, dokonca aj uplatnenie práva na zastúpenie advokátom v konkrétnom konaní. Opäť však odkazujúc na vyššie uvedenú argumentáciu súd zastáva názor, že náklady spojené s napĺňaním cieľa a hlavného účelu občianskeho združenia, alebo v konečnom dôsledku financovanie jeho samotnej existencie, nemá nič spoločné s náhradou trov konania v civilnom procese a bol by absurdný záver, že financovanie činnosti takýchto združení majú vlastne zabezpečovať účastníci konaní, vedených na konkrétnych súdoch.

Súd v naznačených intenciách poukazuje na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 988/2012 zo dňa 25.07.2012, ktorý sa síce týkal skutkovo podstatne odlišnej situácie, napriek tomu viaceré jeho všeobecné závery sú aplikovateľné aj na prejednávaný prípad. Ústavný súd ČR identifikoval a rozviedol také problémy, ako zneužívanie práva na právnu pomoc či zneužitie práva na zastupovanie advokátom. Z rozhodovacej činnosti je súdu známe, že vedľajší účastník v posudzovanej veci vstupuje do veľkého množstva súdnych konaní, v ktorých je totožný navrhovateľ, nezriedka dokonca do takých, ktoré sú už (často niekoľko mesiacov) právoplatne skončené, pričom hneď v podaní, ktorým vstupuje do konania, si uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia. Z uvedeného môže oprávnenne vzniknúť dojem, ktorý naznačili viaceré slovenské súdy (napr. Krajský súd v Banskej Bystrici v uznesení sp. zn. 17Co/91/2012, či Okresný súd Bratislava I v rozhodnutí sp. zn. 7C/77/2011), že primárnym dôvodom na vstup do súdnych konaní bolo uplatňovanie náhrady trov za zastúpenie advokátom. Z ust. § 2 O.s.p. pritom vyplýva povinnosť súdov dbať na to, aby nedochádzalo k zneužívaniu práv na úkor fyzických a právnických osôb. Účelom civilného procesu je poskytovanie ochrany porušeným alebo ohrozeným skutočným subjektívnym hmotným právam a právom chráneným záujmom. Nie je možné pripustiť, aby civilné súdne konanie bolo odtrhnuté od jeho skutočného spoločenského poslania.

Na základe uvedeného teda súd v posudzovanej veci nepovažoval trovy konania vedľajšieho účastníka, spočívajúce v náhrade trov právneho zastúpenia, za účelné pre uplatňovanie alebo bránenie práva a z tohto dôvodu mu ich náhradu nepriznal.

Podľa § 11 ods. 3 prvá veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), poplatok splatný podaním návrhu na začatie konania, podaním odvolania alebo dovolania sa vráti, ak sa konanie zastavilo, ak sa podanie vrátane odvolania a dovolania odmietlo alebo ak sa návrh, odvolanie alebo dovolanie vzali späť pred prvým pojednávaním bez ohľadu na to, či bol vydaný platobný rozkaz alebo rozkaz na plnenie.

Podľa § 11 ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch, okrem poplatku v rozvodovom konaní a poplatku, ktorý sa vracia podľa odseku 1, sa poplatok alebo jeho časť (preplatok) vracia krátený o 1 %, najmenej však 6,63 eura. Ak sa návrh vzal späť pred zaplatením poplatku, poplatok sa nevyrubuje.

Podľa § 11 ods. 6 zákona o súdnych poplatkoch, ak sa má vrátiť poplatok alebo preplatok poplatku, súd alebo orgán štátnej správy súdov zašle odpis právoplatného rozhodnutia o jeho vrátení daňovému úradu príslušnému podľa trvalého pobytu (sídla) poplatníka, ktorý poplatok alebo preplatok poplatku vráti; v prípade, že orgán štátnej správy súdov nevydal rozhodnutie, zašle písomné upovedomenie o spôsobe vybavenia sťažnosti podľa osobitného zákona.

Podľa § 11 ods. 11 zákona o súdnych poplatkoch, poplatok, ktorý sa má vrátiť podľa odsekov 4, 7 až 10 sa zaokrúhli na eurocenty nahor.

Nakoľko došlo k zastaveniu konania pred prvým pojednávaním, súd vráti navrhovateľovi krátený súdny poplatok za podaný návrh vo výške 73,87 Eur, a to po právoplatnosti tohto uznesenia prostredníctvom Daňového úradu Bratislava.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v troch vyhotoveniach (§ 204 ods. 1 prvá veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.